

мохамеданство, около Прилепъ (едно село), на Пернаръ (Пангай). По-малки влашки общини има въ Костуръ, Солунъ, Сересъ, Охридъ (110 кѣщи), Ресенъ (100 кѣщи), въ Битоля, Прилепъ (150 души), Велесъ (80 кѣщи), Кичево и т. н. Влашкитѣ овчари, т. н. *каракачани*, прекарватъ зиме край Егейско море, а лѣте скитатъ по високитѣ планини, като достигатъ понѣкога чакъ до Троянския Балканъ. До сега власитѣ държаха съ гърцитѣ и много се погърчвали; сега, обаче, ги е обхванало едно национално ромънско, анти-гръцко, движение, именно въ Влашка-Клисура, Крушево и при Пиндъ. Въ 1874 г. и на Пиндъ имало вече 7 ромънски училища (въ Влашка-Клисура, Неджополѣ, Гопище, Крушево, Охридъ, въ Старъ-Абелъ при Пиндъ и въ Новъ-Абелъ между Верия и Вожана *). *Севернитѣ ромъни* живѣятъ въ голѣми колонии по дѣсния Дунавски брѣгъ край Видинъ (14,690 души отъ мъжки полъ въ 26 села; отчасти сж унияти), и въ Добруджа, а въ по-малки край Орѣхово и Никополъ. Въ Дунавския валайетъ наброяватъ ги изобщо до 30,702 души отъ мъжки полъ. Означенитѣ на много карти гѣсти поселения отъ ромъни около Враца, споредъ Славейкова и Каница, сж на нищо не основана измислица. Обратно, въ Сърбия има 127,326 ромъни (Rad, XI, 249). Тѣ се дѣлятъ на туземци — *царани* (цара = terra) и на *унгурени*, преселници презъ време на австрийското господство (1718—39) и по късно отъ Банатъ, Трансилвания и Влашко, въ планинската областъ между Морава и Тимокъ.

Албанци (по български още арбанаси, а по турски — арнаути) граничатъ съ българитѣ отъ Прокопие до Дѣволъ. Отдѣлни села има и по дѣсния брѣгъ на Морава (Мазурица), на Карадагъ, на Шаръ, въ Тетовската равнина, около Крушово, въ Дебърца (стр. 27) и т. н.; въ Арнаутъ-къой около Разградъ (стр. 346). Мало и Голѣмо Арбанаси въ Родопа сега сж български. Броятъ на албанцитѣ въ Турция достига до 1,300,000.

Турци (османлии) се срѣщатъ въ всѣка крепость и въ голѣмитѣ градове. Главнитѣ имъ селища сж въ Южна Добруджа отъ Разградъ и Шуменъ до морето. Впрочемъ, на досегашнитѣ етнографски карти количеството имъ е много преувеличено, тъй като около Шуменъ и Провадия, въ Ески-Джумая и по брѣга край Варна, Балчикъ, Мангалия и Кюстенджа живѣятъ сжщо тъй въ не малкъ брой и българи. Много турски села има въ Тузлука и Герлово (стр. 360), въ Източна Тракия, около Татаръ-Пазарджикъ и по срѣдното течение на Струма. *Юруци* живѣятъ въ Мъгленъ, край Солунъ и по крайбрѣжнитѣ равнини на югъ отъ Родопъ, а *коняри* около Островското езеро. Броятъ на турцитѣ обикновено твърде много се преувеличава, съ присъединението къмъ тѣхъ изобщо на мохамеданитѣ, а именно мохамеданитѣ българи, бошняци (сърби), албанци, татари и черкези; сжщински турци (въ това число и живѣещитѣ въ Цариградъ) сж не повече отъ 1 милионъ. *Татари* (надъ 50,000) сж поселени въ XVIII вѣкъ въ Северна Добруджа, презъ последнитѣ десетилѣтия въ 20 села около Никополъ и въ 18 около Видинъ, гдето и днесъ често носятъ български носии и говорятъ български. Тѣ сж повечето земледѣлци и градинари. *Черкези* (до 150,000 души) живѣятъ край Дунава, по Балкана, край сръбската граница и въ Източна Тракия; въ Дунавския валайетъ, освенъ санджакитѣ Нишки, Търновски и Софийски, наброяватъ ги 30,573 души отъ мъжки полъ.

Цигани (стр. 292), отчасти чергари, отчасти заседнали, се срѣщатъ навсѣкжде. Въ Дунавския валайетъ има 7559 християни, 24,835 мохамедани (мжже), въ Одринския валайетъ 4626 християни, 22,709 мохамедани (мжже), отъ тѣхъ само въ Пловдивския санджакъ 10,564; по цѣла Европейска Турция до 140,000 души.

Въ градоветѣ се намиратъ арменски и еврейски общини. *Арменци*, повечето отъ които говорятъ турски, а пишатъ съ арменско писмо, живѣятъ въ Тулча, Русчукъ, Варна, Бургасъ, Сливенъ, Пловдивъ, Татаръ-Пазарджикъ и т. н. (Въ Дунавския валайетъ 4684 души мжже, въ Пловдивъ—571). *Евреи* (повечето испански) иматъ свои селища въ Тулча, Русчукъ, Ломъ, Видинъ, Враца, Пиротъ, Нишъ, София, Самоковъ, Кюстендилъ, Т.-Пазарджикъ, Пловдивъ, Ямболъ, и т. н., въ Македония — само въ Солунъ и Битоля.

*) Picot. Les Roumains de la Macédoine, Paris 1875.